

offentliggjøres i Bladene. Jeg har ikke Spor af, ikke fjerneste Medlidenshed med dem, der ville bedrage og allermindst, naar det er Folk, der sidde i en stor Virksomhed; saa er det kumpent, saa skulle de straffes; men jeg holder ikke af dette „i Bladene.“ Jeg holder ikke af, at se en Mand kræve sin Skyldner i Bladene. Jeg synes, at det er en Blet paa den Mand, der kræver saaledes; jeg kan ikke lide det. Jeg kan mulig have et feilt Syn derpaa, men jeg i alt Fald, faaer et høist ubehageligt Indtryk af at se den, der nedlader sig til Sigt. Skylderne blive nok alligevel bekendte. Saadanne Bedragerier have vi jo havt; der er adskillige store Firmaaer, som ere grebne i Toldsvig, uden at det paa nogen Maade er blevet nogen Hemmelighed, at de ere grebne i det, og det behøver det heller ikke at være; men denne Bestemmelse holder jeg ikke meget af. Det er ikke af Medlidenshed; men det er nærmest af Hensyn til den, som skulde foranledige det sat i Bladene. Fremdeles bestemmes der i samme Paragraf, at urigtig Angivelse til Udførel af Vandet af Stattevit. Olf som stattepligtigt skal straffes meget høit med Bøder fra 1,000 til 5,000 Kr., men sig urigtig Angivelse kan jo ske ved en Feil. Folkene kunne f. Ex. tjøre med de feile Justager, og derved kunde det komme frem. Overalt, hvor der ikke er tilfattet, eller hvor det ikke er godtgjort, at der er Tendents til Bedrageri, der bør man holde sig til den almindelige Størrelse af Mulktier og kun straffe strengt der, hvor der er Tale om Bedragerier; i saa Fald tror jeg, man ubetinget enten skal sætte Fængsel eller baade Mulktier og Fængsel. — Saa er der en Bestemmelse om, at Bryggeren hester for sine Folks Bøder. Det kan jeg ikke rigtig forlige med min Retfærdighedsfølelse; naar Bryggeren bitterlig er uden Skyld og har paalagt sine Folk at være nøiagtige og ikke foretage nogen Defraudation, saa er det noget haardt, at han skal betale for de Andre, naar de have gjort det direkte mod hans Villie, og jeg tror ogsaa, at det kunde føre til adskillige Prellerier. En Arbejder, en Bogholder, en Skriver kunde have en Ven udenfor Bryggeriet. Manden paa Bryggeriet kunde foranledige, at der blev begaaet Noget, som kom ind under disse Straffebestemmelser, og saa gaar den gode Ven, der ikke er paa Bryggeriet, hen og anmelder det. Han faar en Ducør, og den dele de saa bagefter; men Bryggeren maa betale baade Bøden og desuden sige sit Navn blameret for denne Overtrædelse. Jeg tror nok, at man bør stride til en Forandring paa dette Punkt. Det er forudsat, og jeg skal ikke benegte

Rigtigheden deraf, at Spiritusfabrikationen vil blive indstrænket ganske betydeligt, indtil det Halve, hvorved Brænderiernes Antal, som jeg antager er c. 120 — jeg veed det ikke, i 1887 var der 144, men Antallet er rimeligvis formindsket en Del — sandsynligvis vil svinde ind til 10 eller maasse 20. Derved vil Kontrollen med Brændevin, som nu paahviler Toldvæsenet, saa at sige forsvinde, og naar man undlader at trække det overgjærede Olf med ind under Bestatningen, antager jeg, at Kontrollen kunde udføres i alt Fald adskilligt billigere, end efter hvad her er beregnet. Der staar i § 22, at naar denne Skat indføres, skal Bryggeren fremlægge Bøgerne for sidste Opgjørelse for de ved Kontrollen ansatte Embedsmænd. Ja, jeg synes, at det er en for rigoristisk Bestemmelse, og jeg ser egentlig heller ikke Nytten af den. En Mand kan maasse have ført et meget tarveligt Bogholderi, og i dette muligvis have Noget, som aldeles ikke vedkommer Trediemand. Jeg synes derfor ikke, at man bør give denne Lov en saadan tilbagevirkende Kraft, at Bryggeren skal være pligtig til at fremlægge Regnskab før fra den Tid, da han virkelig faaer med Toldvæsenet at bestille.

Med Hensyn til Brændevinsbestatningen er dette Skridt, at sætte Skatten op til 100 Øre for hver Pot Spiritus af 100 pCt. Styrke, vel stort, navnlig sammenlignet med Olfskatten. Man har vistnok ladet sig vildlede til dette af Theorien om at bestatte Alkoholen alene. Jeg tror, at man deri har grebet feil; thi naar man vil have en Forbrugsstat, maa man vel nærmest bestatte efter den Yndest, hvori den vedkommende Vare staar, efter det Begjær, der er efter den, efter hvor nødig man vil af med denne Vare. Det kan ikke nytte, at man lægger stor Skat paa Ting, som Folk ikke bryde sig om, thi saa lade de være at bruge den Slags Ting. Øvre i Sverig er der ganske vist høi Skat, og der vilde altsaa ikke være Noget i Veien for, at man ogsaa kunde indføre en saadan her; men det kommer altfor pludselig. Det kommer saa pludselig, at dersom dette Forslag vedtages, feie vi med et Pennestrøg ud af Verden mindst 100 Mæringsbrugere, der have indrettet sig i god Tro paa, navnlig paa Grund af den sidste Lov, at de nu havde en vis Respit, hvori de kunde arbejde i Fred og Ro. Det er i hvert Fald Folk, som have en Del Formue og have deres Eiendom og Medstaber indrettede paa denne Fabrikation. Naar nu denne Lov gaar igjennem, ere de saa godt som blæste bort; de ville sagtens kæmpe en haard Kamp i nogen Tid, men Resultatet